

FESTIVAL TNT

26 – 29 SET. 2024

ARTS VIVES I NOUS FORMATS. TERRASSA

WWW.TNT.CAT

UN ACTE
D'IMAGINACIÓ RADICAL

PRESENTACIÓ

L'absència d'imatge en el cartell d'aquest any és una reivindicació: davant l'excés, un fos a blanc. *La terra erma de la imaginació* congelada diu el filòsof "Bifo" Berardi en referència a la naturalesa dels nostres dies. I aquí la nostra invitació a imaginar, a capbussar-nos en un món menys prescriptiu, menys controlat, on invocar conceptes relliscosos com inestabilitat, desordre, caiguda, on abandonar-se a un estat menys racional i menys narcisista. *Siguem realistes, imaginem l'impossible*, podríem escriure a la manera de les reivindicacions del maig del 68. No ens trobem en la mateixa situació, però creiem en la potència del gest, encara que sigui petit, i en l'expansió cap a indrets que no apareixen a simple vista. Ens trobem en un moment d'involució difícil d'ignorar. Així que no ens queda una altra: a mode de manifest, aixequem una bandera blanca.

Les artistes que conformen la programació d'aquest any també aixequen les seves banderes i comparteixen les seves creacions, que destaquen per ser especialment íntimes i profundes, nascudes d'una inquietud molt personal. Creacions, però, que fugen del solipsisme i que persegueixen entroncar amb un dolor més ampli, que transcendeixi el seu jo. Algunes expressen malestars contemporanis, d'altres la necessitat de referir-se a allò que el llenguatge no conjura, totes són una resposta a un present difícil de descriure. És possible que, en veure-les, sentim incomoditat, entusiasme, commoció, desconcert, (des)identificació. N'hi ha per triar: l'important és sentir.

D'aquí que la programació estigui travessada per la idea de dol i algunes propostes assagin modes d'afrontar una absència, una ruptura, o una crisi. D'entrada ens trobem amb les propostes que corresponen a les artistes més úniques i irreductibles de la programació: la **Katerina Andreou**, la **Nuria Corominas**, l'**Alberto Cortés**, la **Gaya de Medeiros**, la **Rosa Romero** i la **Inés Sybille Vooduness**. Sis propostes radicals que, a través del cos i la paraula -sempre poètica- tracten de respondre al col·lapse, amb humor però també amb ràbia i dolor. Un dolor, però, que al ser invocat i compartit s'atenua. Des de l'escena s'invoquen mares, pares, amants, mestres, ancestres, cultures i mites, s'invoca tot allò que ens configura i desfigura. I el dol llavors es revela com una pràctica que vol ser crítica i col·lectiva, gairebé una curació.

Com si nasqués un afluent de la idea central que és el dol, podem trobar algunes propostes que escapen de la representació i que inventen noves maneres de redistribuir el saber i l'aprendre, que narren l'inefable, que aspiren a desprogramar els sistemes operatius que operen en nosaltres, a permetre que les coses deixin de ser com sempre han estat. Aquí presentem les conferències performatives del **Norberto Llopis** i la **Brigitte Vassallo**, la peça confessional del músic **Nilo Gallego**, i l'última proposta del **Conde de Torreñiel**, que ens convida a deixar de mirar, fidels a la seva obstinada recerca sobre com ha de ser el teatre del futur.

Moltes de les propostes esmentades fan ús de la poesia entesa com allò obert, que multiplica interpretacions i desig, que perd en definició però guanya en revelació.

Propostes eminentment plàstiques que reflexionen sobre qüestions existencials de la condició humana. Parlem del col·lectiu basc **Tripak**, de **Park Keito** o de **Monte Isla**.

Els nous formats també són presents en diverses propostes. Comptarem amb dues instal·lacions que es podran veure durant tot el festival. D'una banda, el col·lectiu portuguès **Teatro do frio** presenta una instal·lació immersiva, una selva efímera creada amb les plantes domèstiques de la ciutadania de Terrassa. De l'altra, **Jou Serra**, en caure el sol, presentarà al pati de la Casa Soler i Palet una espectacular instal·lació lumínica feta amb un feix de làser projectat cap al cel, i que se sustenta en una investigació sobre llum i gènere. També la coreògrafa **Marta Izquierdo** presentarà en dues places diferents de la ciutat la seva original creació, un solo sobre patins, que vol parlar de la por i la potència que hi ha en afrontar-la. Menció especial mereix l'artista palestí establert a Gran Bretanya **Basel Zaraq**, qui reconstrueix la seva casa d'infància en un camp de refugiats per explicar-li a la seva filla de cinc anys com és el lloc on va créixer i per què no poden tornar-hi. Un preciós exercici de memòria, íntima i col·lectiva, per a un sol espectador, que evoca un dels conflictes més aberrants dels nostres dies.

Seguim treballant amb l'espai de creació terrassenc El Corralito CAA mitjançant una col·laboració que s'enriqueix edició rere edició, i que vol ser plataforma de creació local. Aquest any presentarem els processos creatius de dues artistes joves i emergents, amb propostes especialment singulars i molt connectades amb el caràcter de l'edició d'enguany: la Maria Jurado i l'Elena Carvajal.

Aquest any el **TNT KIDS** va de la mà de dues brillants artistes que s'acosten a un públic familiar des de propostes que originàriament no hi estaven pensades: la **Laia Estruch** i **Le Parody**. La Laia Estruch presenta una escultura feta amb materials inflables inspirada en els parcs infantils que estarà exposada durant tot el festival. Tindrà dues activacions; una d'elles dirigida a famílies que vulguin experimentar amb la veu i amb el material. **Le Parody** oferirà un concert intergeneracional com a clausura del festival diumenge al matí: el prellançament del seu nou disc, que persegueix el folklore del futur i que es pregunta per les celebracions que seguirem fent quan el món ja no sigui el que és.

Les peces que podem veure enguany són com la llum encesa d'una espelma quan ens hem quedat a les fosques. Una llum fràgil, tremolosa i nua, que crea ombres i difumina contorns, però que ens permet avançar en la foscor perquè ens diu on som, per on podem caminar, què tenim al nostre voltant. De vegades són camins que espanten, altres il·lusionen, intriguen, diverteixen o incomoden. Quasi sempre són pistes, indicis, respostes. En aquesta època de manca d'idees, d'imaginació congelada, i de paràlisi per sobresaturació, l'art pot ser un acte d'imaginació radical.

MARION BETRIU
DIRECTORA DEL FESTIVAL

SIMBI EN AIGÜES ASTRONÒMIQUES

INÉS-SYBILLE VOODUNESS

ESTRENA

RESIDENT

DJ 26 DE SETEMBRE

DV 27 DE SETEMBRE

DS 28 DE SETEMBRE

TEATRE PRINCIPAL - SALA CÚPULA

60 MIN.

Inés-Sybille Vooduness, artista resident al TNT d'enguany, ens embarca en una recerca de la identitat diaspòrica tot adoptant una de les estratègies de supervivència pròpies del vudú: el sincretisme, és a dir, la barreja d'elements procedents de sistemes de creences i rituals diferents. El vudú va ser una de les principals formes de mantenir unides les persones esclavitzades que havien estat abduïdes pels poders colonials, els llaços comunitaris i culturals de les quals havien quedat fets miques. La força que el vudú fou capaç d'infondre en aquesta població diaspòrica és tan espiritual com política, com testimonia la revolució que el 1791 va portar Haití a la independència, i que va començar precisament amb una cerimònia vudú.

L'Inés-Sybille, com a persona que ha heretat aquesta diàspora, es confronta amb la impossibilitat d'assumir una identitat: en no ser directament reconeguda com a catalana ni com a haitiana ni d'enlloc, emprèn el mateix camí estel·lar que les afrofuturistes, no per buscar-se a l'espai exterior, sinó en les aigües subterrànies que connecten Haití, Nigèria i Angola. Des de la serp ancestral que envolta el món fins als Simbi, les divinitats guardianes de les fonts i les aigües, el vudú és ple de referències a l'aigua i a la possibilitat del cos de viatjar. Fins i tot, de transcendir els límits del temps i l'espai.

La dansa Kuduro pròpia d'Angola és l'estratègia a què la Inés-Sybille es consagra per transportar-se físicament fins a Luanda. Després de practicar durant anys aquesta forma de ball, la Inés-Sybille es pregunta si, a través seu, aconseguirà accedir a un estat de trànsit que li permeti establir una conversa amb els Simbi. De la mateixa manera que, a *Rokatei*, Park Keito miren de contactar amb una veu ancestral o, a *Soy un baile*, Rosa Romero opta per la repetició com a estratègia per canviar de cos, la Inés-Sybille ha bastit un solo ritual on la seva pròpia història es mescla amb les aigües transtemporals de tota una sèrie de narratives subterrànies i conflictes no resolts, en part aliens i en part íntims habitants del nostre cos.

©Heidi Ramírez

Direcció i coreografia: Inés Sybille Vooduness

Escenografia i vestuari: Sofía Archer Lab

Acompanyament artístic: Camilo Mejía Cortés

Projeccions: Heidi Ramírez

Música: Nelsoniq

Disseny de llums: Ivan Cascon

Una coproducció de Festival TNT i Teatro do Bairro Alto

PAI PARA JANTAR

GAYA DE MEDEIROS

DJ 26 DE SETEMBRE

TEATRE PRINCIPAL - ESCENARI

55 MIN

PORTUGUÈS (SOBRETÍTOLS EN CATALÀ I ANGLÈS)

Què vol dir ser home? Les identitats de gènere són despulades de tota pretensió en aquesta peça valenta, tendra i amb molt de sentit de l'humor que la creadora trans Gaya de Medeiros ens porta al TNT. Construïda des d'una enorme sensibilitat corporal, emocional i escènica, es tracta d'una proposta on preval el desig més intens de comunicar-se amb un altre ésser humà, sense prejudicis ni abús de poder.

Ja que mai va poder tenir una comunicació així amb el seu pare, qui acaba encarnant la imatge d'una masculinitat encarcerada i insatisfeta, la Gaya fa ús del poder del teatre per proposar un joc al públic: seure amb ella en silenci i assumir el rol fictici de ser el seu interlocutor. A mesura que avanci aquesta cita, s'aniran entreteixint paraules, arquetips i sentiments al voltant de la idea de la masculinitat, al mateix temps que juguem cada cop més amb les possibilitats de fantasia i humor que ens regala l'escena.

El gènere és un constructe teatral, i és gràcies a això que podem jugar-hi dins d'un espectacle que la Gaya de seguida aclareix que és un "espai segur", on podem dir i pensar coses que seria molt més problemàtic dir o pensar un cop fora. No hi som totis, i aquest dolor també es fa manifest a *Pai para jantar*, que no deixa de portar a escena un acte de dol col·lectiu per a lis represaliadis, lis feridis, lis assassinadis. Com passa en altres propostes d'enguany, el dol no cedeix al lament, sinó que es tradueix en l'anhel genuí de connectar i comprendre, de formar comunitat i esborrar les barreres que ens separen.

Pai para jantar també és, en certa mesura, una conferència performativa, on la nostra presència es fa indispensable perquè pugui passar el que ha de passar. I, també en certa mesura, és un concert de percussió i una peça coreogràfica, amb Pedro Melo Alves jugant a fer de *foley* amb una bateria. I també és un sopar que hem preparat per al nostre pare, esperant que vingúes per parlar-hi de tu a tu, sense embuts. Esperem que vingui.

Concepte: Gaya de Medeiros

Performers: Gaya de Medeiros & Pedro Melo Alves

Disseny d'escenografia i il·luminació: Tiago Cadete

Assistència dramaturgica: Alex Cassal

Management: Marta Moreira | Irreal

Una producció de Gaya de Medeiros

En coproducció amb Espaço Alcantara i Teatro Municipal do Porto

Amb el suport d'Estúdios Victor Córdon

LA LUZ DE UN LAGO

EL CONDE DE TORREFIEL

DJ 26 DE SETEMBRE
TEATRE ALEGRIA

70 MIN.
CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

Les creacions de El Conde de Torrefiel estan innegablement incrustades al fons de les nostres retines com a part del nostre imaginari escènic. Tanya Beyeler i Pablo Gisbert sempre han observat de prop les transformacions que està vivint el nostre món, sovint abans que trobem les paraules per descriure-les. Amb aquesta nova peça, fan un pas més en la direcció que havien encetat amb *Una imagen interior*, i ens conviden a deixar de mirar, a fregar-nos els ulls fins que es torni tot borrós.

Vivim en una era d'excés visual, i la nostra relació amb les imatges és cada dia més tòxica. Si les xarxes socials, la publicitat i la intel·ligència artificial vomiten imatges com xurros, quin sentit té per al teatre contribuir a aquesta hipertròfia constant? La Tanya ho té clar: "abocar-se a això és un suïcidi". Per això aquesta peça insisteix en la necessitat de fugir de les superfícies olioses i l'olor de refregit, per tornar a l'essència del llenguatge teatral: el temps, la paraula i la presència. "Generar una conflictivitat en la imatge des del discurs teatral és necessari

per pensar com ha de ser el teatre del futur", rebla la Tanya.

La luz de un lago segueix sostenint-se en la tensió entre imatge i text que caracteritza la companyia, però vol desdibuixar encara més allò que es veu, indefinir-ho, buscar les imatges que apareixen quan no veiem res. I és el so qui ens guia a les palpentes. Un a un, els fantasmes emergeixen com les ombres d'una pel·lícula que se'ns reproduïx dins del cap, una cascada d'històries d'amor que espurnegen com gotes d'aigua dins d'un llac. Allà on la llum perd tota nitidesa i tot resplendir un instant abans de desaparèixer per sempre. Com llàgrimes en la pluja.

Com diu Marta Azparren a *Cine ciego*, hauríem de fer una vaga visual. Altres creadors que segur que s'hi sumen són Nilo Gallego (*Orelles voladores*), Jou Serra (*Range in between*) o Norberto Llopis Segarra (*La operación*), les peces dels quals fugen de la representació per endinsar-se en actes d'imaginació radical.

Idea i creació: El Conde de Torrefiel

Direcció, text i dramaturgia: Tanya Beyeler i Pablo Gisbert

Escenografia: La Cuarta Piel (César Fuertes, Iñigo Barrón García, Ximo Berenguer), Isaac Torres, El Conde de Torrefiel

Escultura: Mireia Donat Melús

Direcció i coordinació tècnica: Isaac Torres

Disseny sonor: Rebecca Praga, Uriel Ireland

Disseny de llums: Manoly Rubio García

Creació de vídeo: Carlos Pardo i María Antón Cabot

Tècnic de llums en gira: Guillem Bonfill

A escena: Mireia Donat Melús, Mauro Molina, Isaac Torres

Producció i administració: Uli Vandenberghe

Producció executiva: CIELO DRIVE SL, Alessandra Simeoni

Amb el suport d'ICEC - Generalitat de Catalunya

(producció), Festival TNT - Terrassa, Teatre Principal de Lloret de Mar.

Una coproducció de Festival GREC - Barcelona, CC Conde Duque - Madrid, Théâtre St. Gervais - Genève, Teatro Municipal de Porto - Rivoli, Festival d'Automne - Paris, Festival delle Colline Torinesi, Festival Contemporanea - Prato, VERNULVIER - Gent.

Agraïments a Marta Azparren i el seu "Cine Ciego", La Cuarta Piel, Regina Gisbert, Telas con Alma, Sergi Caballero, Los Reyes del Mambo, Salva Gisbert i Amalia Donat.

SOY UN BAILE

ROSA ROMERO

DJ 26 DE SETEMBRE
CASA DE LA MÚSICA

55 MIN.
CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

Rosa Romero aterra al TNT amb un solo personal, plàstic i hilarant que explora en bucle la tradició cultural andalusa per arribar a una intimitat molt profunda.

A *Soy un baile*, el protagonisme recau en la dificultat d'identificar-se amb el propi cos, que com diu la Rosa, sempre ha viscut com una cosa estranya. És només fa poc que ha trobat la paraula "dissociació" per entendre aquesta estranyesa, perquè de petita tot el que sabia era que sempre es veia a si mateixa des de fora, excepte quan ballava. A través d'aquesta experiència, la Rosa ha anat alimentant la fantasia de poder arribar a existir en una realitat paral·lela on el cos no tingui un paper principal, sinó que pugui ser un objecte, un record, una frase o un ritme.

Transcendir el cos per ser una altra cosa és una ambició mística que Rosa Romero demostra que també pot ser extremadament terrenal i sensible. Rere una superfície exuberant d'humor i absurditat,

la peça acull paradoxes il·luminadores: com, en l'intent de fer-se invisible, el cos acaba fent-se encara més present; com, durant el conflicte amb el propi cos, de sobte cal fer-se càrrec de la vulnerabilitat d'altres cossos; com les estructures opressives també són estructurants, i la seva desaparició ens deixa mancadades d'alguna cosa.

La temàtica del dol que travessa diferents peces d'aquest TNT, com *Analphabet*, *Mourn baby mourn* o *Platea*, també apareix aquí a través de l'alteritat o l'absència evocades per un sampler que la Rosa manipula a escena per intentar mantenir una conversa impossible. De fons, el fantasma de tot el que no hem arribat a dir, i la repetició transgeneracional de pors, repressions i anhels de llibertat. I és que, com passa a *Pai para jantar* de Gaya de Medeiros, la disfòria corporal només és el punt de partida per indagar en les relacions ambivalents que podem arribar a sentir amb la nostra cultura, la nostra societat o els nostres pares. Soy un baile

Creació, dramaturgia i interpretació: Rosa Romero

Música i espai sonor: Pitu García i David González

Il·luminació: Benito Jiménez

So en directe: David González

Vestuari: Gloria Trenado

Enginyeria: Pablo Pujol

Veu en off: Miguel López

Assistència en dramaturgia: Alberto Cortés i Jaime - Conde Salazar

Assistència en cos: Silvia Balvín

En col·laboració amb La Caldera Les Corts i La Aceitera

DEAR LAILA

BASEL ZARAA

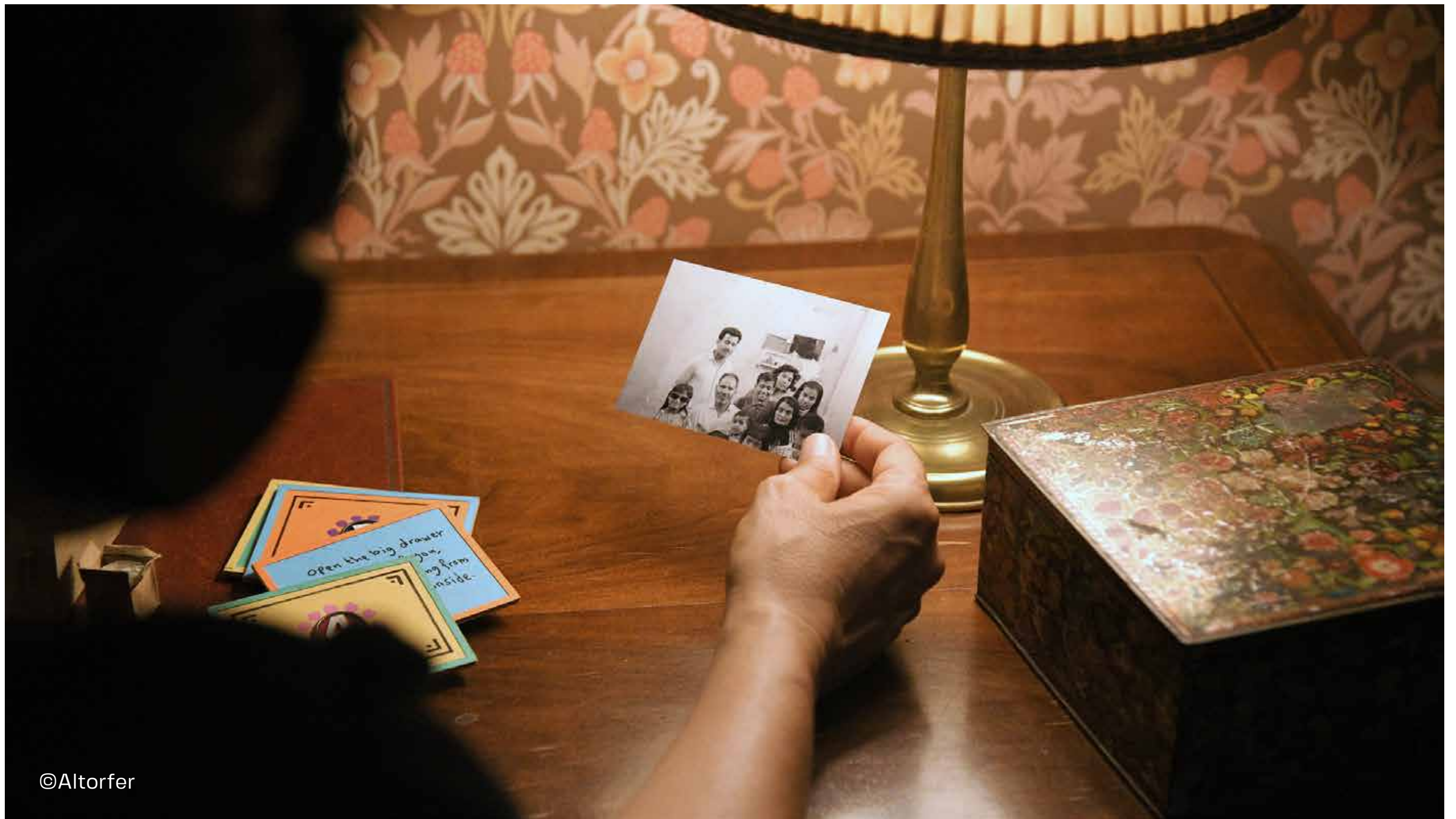
DJ 26 DE SETEMBRE

DV 27 DE SETEMBRE

DS 28 DE SETEMBRE

ARXIU TOBELLA

ACTIVACIÓ CADA 15 MIN
CATALÀ O ANGLÈS (A ESCOLLIR)

©Altorfer

El Yarmuk és el camp de refugiats palestins més gran de Síria: un barri sencer de Damasc construït per les famílies expulsades de Palestina el 1948. Les residents del Yarmuk es van convertir per segon cop en refugiades quan els atacs del règim d'al-Àssad i Daesh van forçar la majoria a abandonar Síria. Aquest és el tortuós desplaçament que ha viscut l'artista palestí Basel Zaraa, actualment instal·lat a Birmingham, i que ara ha d'explicar a la seva filla Laila (de cinc anys) com era la casa on ell va créixer i per què no poden tornar-hi.

Per respondre aquesta pregunta, en Basel ha reconstruït la casa del Yarmuk en miniatura, la qual ens convida a descobrir a través d'un àudio, un àlbum de fotografies i una sèrie d'accions que ens ajudaran a retrocedir en el temps i a acostar-nos a la intimitat d'una de tantes famílies travessades per un dels conflictes més cruels i vergonyosos del nostre temps. Es tracta d'una experiència individual i condensada, en què ens trobarem davant per davant dels objectes i esdevindrem part de la seva història.

La casa és un dels pilars de la cultura palestina i també ha esdevingut un símbol de la seva resiliència i fortalesa. Després de 76 anys patint la violència sistemàtica d'Israel, les desplaçades palestines segueixen conservant les claus de casa seva, encara que els edificis hagin estat bombardejats o enderrocats. Més enllà de simbolitzar la reivindicació del dret de retorn, aquestes claus també demostren que una casa és molt més que quatre parets, i que potser el més perillós de perdre és la memòria. Així doncs, tal com els pares d'en Basel van construir una casa al Yarmuk, amb l'esperança de poder tornar algun dia a Palestina, en Basel també ha construït la seva pròpia casa, feta de records: una casa que cap dins d'una maleta però que conté el més important.

Dear Laila ens convida a entendre com el coratge quotidià pot fer front al trauma, al mateix temps que ens trasllada sensorialment a un altre espai-temps, com també ens proposen Park Keito amb *Rokatei (La cabana de les set cançons)*, Marta Izquierdo amb *Flip* o Inés-Sybille Vooduness amb *Simbi en aguas astronómicas*. Simbi en aguas astronómicas.

Creació: Basel Zaraa

Comissionat: Good Chance Theatre, amb el suport d'Arts Council England

Traductora i editora de guió: Emily Churchill Zaraa

Enginyer de so: Pete Churchill

MOAT III

LAIA ESTRUCH

INSTAL·LACIÓ D'ACCÉS LLIURE

DJ 26, DV 27, DS 28 I DG 29 DE SETEMBRE

SALA MUNCUNILL

GRATUÏT

ACTIVACIÓ ADULTS

DV 27 DE SETEMBRE

SALA MUNCUNILL

35 MIN

*REQUEREIX ENTRADA

ACTIVACIÓ PER A PÚBLIC FAMILIAR TNT KIDS

DS 28 DE SETEMBRE

SALA MUNCUNILL

1 H

GRATUÏT

Us heu aturat mai a pensar per a què serveixen els parcs infantils? O per què estan dissenyats així? Aquesta és una de les inquietuds de Laia Estruch, una de les nostres escultores més juganeres i performatives, capaç de detectar formes escultòriques on no esperaríem trobar-ne cap. Què són els parcs infantils sinó grans escultures urbanes que ens animen a interactuar-hi amb tot el cos? A la sèrie *MOAT*, la Laia s'ha dedicat a reinterpretar i redissenyar les estructures pròpies d'un parc infantil. I és que, tot i l'estètica desenfadada de qualsevol zona de joc, cap decisió és innocent: el moviment i el joc dels infants dins seu està tan previst i pautat que qualsevol parc infantil es pot llegir com una partitura.

A la peça que porta al TNT, la Laia substitueix les estructures rígides d'una zona de joc pels volums adaptables i tous d'un gran inflable. A diferència de l'acer, la fusta o el cautxú, l'inflable necessita respirar, igual que nosaltres. *MOAT III* és un diàleg entre cossos,

a través de la veu i del moviment: el cos humà i el cos de l'objecte, la suma dels quals dona lloc a un paisatge sonor que es desplega per mitjà de l'acció.

Moure-s'hi per dins no és tan fàcil com sembla. Lluny de funcionar com un castell inflable, la peça de la Laia és golafre, i requereix concentració i atenció perquè no se'ns cruspeixi. La clau: respirar amb ella, gestionar el seu aire per mantenir l'equilibri. Durant la durada de l'acció, la Laia es fusiona amb la respiració de la peça, fins a esdevenir un sol cos.

Després de veure l'escultura en acció, els infants podran saltar-hi dins i posar en joc el seu cos i la seva veu amb els volums de l'escultura. Heu entrat mai a un parc infantil que respira? La Laia us n'obre les portes. I, si us quedeu amb ganes d'endinsar-vos encara més en el tacte i la sensualitat dels materials, podreu visitar la instal·lació *Range in between* de Jou Serra, on la llum pren el relleu a la veu com a cos sensible.

Creació i interpretació: Laia Estruch Mata

Producció: Laia Estruch Mata

SELVA CORAGEM

TEATRO DO FRIO

DJ 26 DE SETEMBRE
DV 27 DE SETEMBREDE
DS 28 DE SETEMBRE
ATENEU CANDELA

INSTAL·LACIÓ
SENSE TEXT
GRATUÏT

La premissa és simple: porta la teva planta!

Calatea, maranta, gerani, cactus, potus, tradescantia, sansiviera, romaní, monstera, zamíoculca, ficus, begònia, pachira, papir, roser, filodendre, dràcena, orquídia, farigola, flor de cera, au del paradís, espina de Crist, ploma de Santa Teresa, iuca, alfàbrega, pilea, fenestrària, gastèria, falguera, bromèlia, eufòrbia, espígol, heura, gessamí, cintes, pota d'elefant, banya d'ant, llengua de sogra, esparreguera, cròton, fitònia, guzmània, aloe, echevèria, ponsètia, lliri, aspidistra, planta de cora, clavell d'aire, tronc del Brasil. Qualsevol planta és benvinguda per transformar l'espai de lectura de l'Ateneu Candela en una selva efímera creada de manera col·laborativa.

Des del nord de Portugal, el col·lectiu artístic Teatro do Frio proposa una acció senzilla però poderosa: desprendre'ns durant uns dies d'una de les plantes que conviuen amb nosaltres per reunir-la amb altres plantes vingudes d'altres balcones, cuines, habitacions i sales d'estar de Terrassa: una assemblea vegetal on conflueixen múltiples espècies, acompanyades pel significat personal que poden tenir per a cadascuna de nosaltres. Al capdavant, en la seva improvisada configuració

selvática, cada planta no deixa de ser un petit forat de pany des d'on es poden entreveure intimitats domèstiques.

Fa temps que l'escena es preocupa per incloure éssers vius que van més enllà dels humans, i Selva coragem ens recorda que la teatralitat vegetal no és una excentricitat contemporània, sinó quelcom tan comú i arrelat com tenir un potus sobre l'armari. Les (mal anomenades) plantes d'interior són com petits teatrins que trobem a qualsevol casa, i on es representa l'espectacle d'un món selvàtic i tropical on les lleis humanes fan figa davant les implacables lleis de la natura. Aviat és dit!

La voluntat d'aquesta proposta no és tant utilitzar les plantes com a excusa per crear una instal·lació vegetal i sonora (on també trobarem altaveus fotosensibles que, com les plantes, només funcionen si els il·lumina el sol), sinó més aviat que la instal·lació sigui l'excusa per reunir diferents persones i convidar-les a confiar en les cures d'algú altre, passejar, seure, o parlar sobre plantes, humans i ecosistemes. Una excusa ben bona per canviar de punt de vista i deixar-nos domesticar per les nostres plantes de companyia. Per fer caliu i recuperar el coratge.

Direcció Artística: Rodrigo Malvar i Catarina Lacerda

Dramatúrgia: Catarina Lacerda

Composició Electrònica: Rodrigo Malvar

Composició Escultòrica: Filipe Tootill

Enregistrament de vídeo: João Miguel Ferreira

Fotografies: Filipe Braga, Nuno Direitinho, Rodrigo Malvar i Vera Marmelo

Direcció de producció: Paula Silva

Producció Executiva: Ana de Sousa Vieira

Comunicació: Ana Maria Dinis

RANGE IN BETWEEN

JOU SERRA

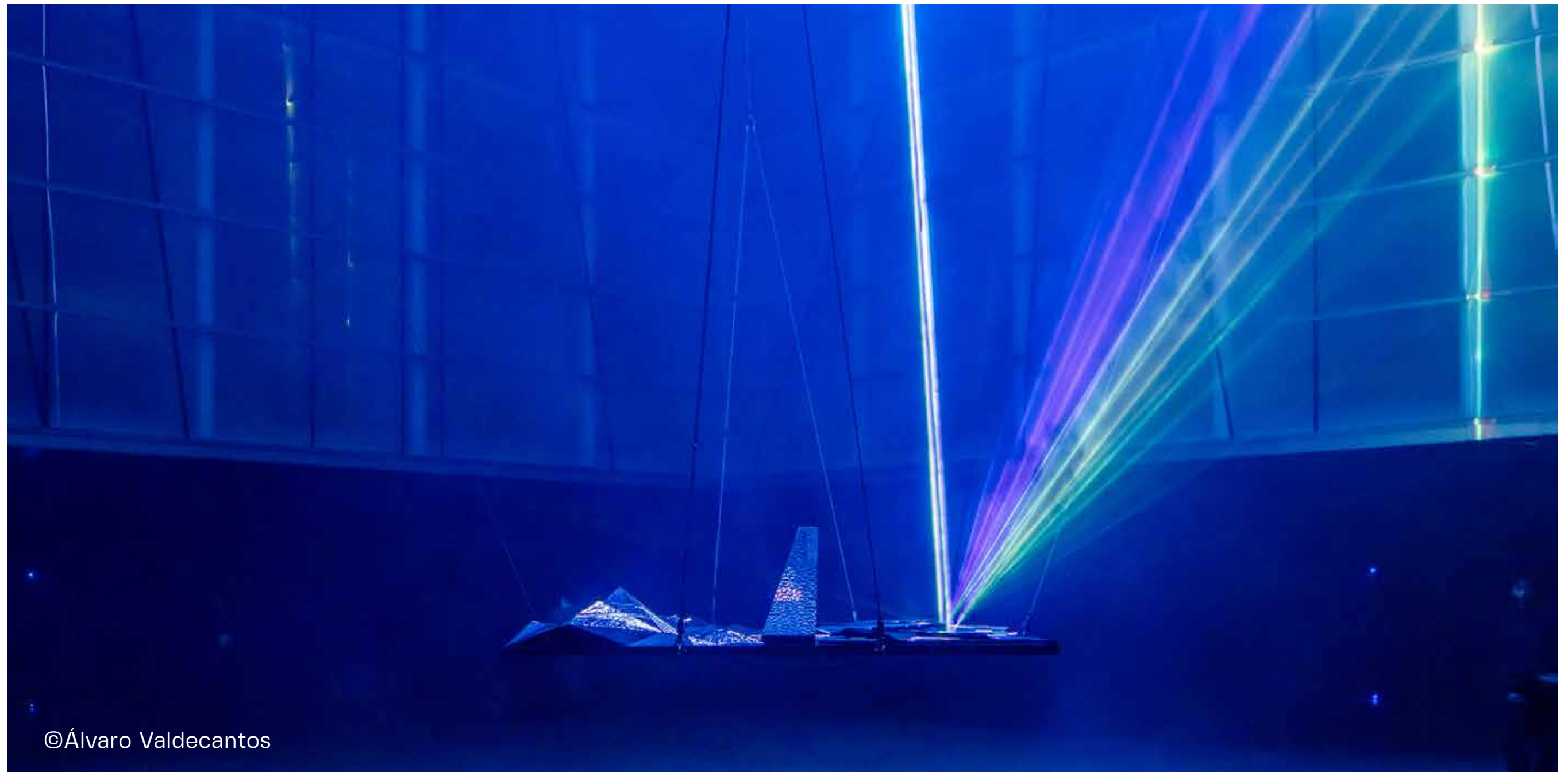
DJ 26 DE SETEMBRE

DV 27 DE SETEMBRE

DS 28 DE SETEMBRE

INSTAL·LACIÓ

GRATUÏT

©Álvaro Valdecantos

Un feix de làser talla el cel des del pati de la Casa Soler i Palet. Es tracta d'una espectacular instal·lació de Jou Serra que relaciona llum, gènere i cos. Més enllà de la potència física de la peça, val la pena fixar-se en la recerca que la sustenta: una recerca que ha portat en Jou fins a l'Edat Mitjana i al Renaixement per descobrir que la llum i el gènere estan molt més lligats del que sembla.

La representació del món és una invenció. No hi ha una única manera de veure'l ni de representar-lo, i la perspectiva pictòrica que avui ens sembla la manera més natural d'entendre l'espai hauria estat totalment incomprendible per a una observadora medieval. De fet, el gran invent del Renaixement (o la gran estafa, segons com es miri) va ser el punt de vista únic (oblídeu-vos del "segons com es miri", només hi ha una manera correcta de mirar). Totes les creacions òptiques que comencen a fer furor al Renaixement (la perspectiva, les lupes, i moltes altres tecnologies) no només es basen en un punt de vista únic, sinó en un sol ull, una sola idea. La

realitat renaixentista és o ciclòpia o guenya.

Però quan la llum, aparentment blanca, toca una matèria que la fa dividir, apareixen totes les freqüències que la contenen i que se'ns fan visibles a través del color, com l'arc de sant Martí. El fenomen de la difracció ens ajuda a entendre com, igual que la llum, el gènere és un invent naturalitzat, i que la realitat del cos i la matèria és molt més que binària o monoscòpica. A base d'estar infrarrepresentat, tot aquest espai intermedi acaba sent inimaginable. I és des d'aquí d'on neix *Range in between*, del desig de representar allò que sovint s'ha pensat (i s'ha dit) que no podia existir.

El mitjà escollit per en Jou és la llum concentrada d'un làser, un cos de llum que acaricia una superfície i balla damunt seu. Tal com Nilo Gallego s'endinsa en la fisiologia auditiva per entendre el so, en Jou s'aproxima a l'ull com a tecnologia per ampliar les possibilitats de com mirem.

Creador: Jou Serra

Música: Laia Vallès

Suport textual: Valeria Linera

Producció: Mariona Signes

Producció tècnica: Africa Sabé

Escultura: Ferrocalent

Curadora: Maria Güell

Teaser: Ignasi Castañé

Fotos: Alvaro Valdecantos i Marta Garcia

Coproducció: Barcelona Llum

Amb el suport d'OSIC, beca de recerca i investigació; El Graner, resident 2022; Suralita, Residència Subwoofer; Dansàneu, Marduix; i Nilak

Agraïment especial: Montse Forasté

UN XAI HA CREUAT EL DESERT

NÚRIA COROMINAS

RESIDENT

ESTRENA

DV 27 DE SETEMBRE

TEATRE PRINCIPAL - ESCENARI

75 MIN.

CATALÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

©Carlos Clemente

Deia Mark Fisher que, en molts casos, la depressió s'entén millor des d'un punt de vista impersonal que individual. Per això la Núria Corominas, membre de Las Huecas i artista resident del TNT d'enguany, ha decidit no estar sola per posar en escena un tema tan sensible com la salut mental i, més concretament, la paraula depressiva. L'acompanya un combinat musical tan explosiu com arriscat: St. Frances i Daft Kant (mitja dosi de nostàlgia i mitja d'eufòria, si tal barreja és possible), ben sacsejat per l'energia distorsionada i el sentit de l'humor d'un bufó, la màscara que la Núria es posa per parlar d'ella mateixa amb una veu que no és la seva.

Tot plegat ja ens fa intuir que no ens espera una obra psicològica o testimonial, sinó una faula musical que vol subvertir el relat depressiu a través del bufó, l'humor i la sàtira. I si us atreviu amb un combinat encara més extrem, sou al lloc adequat: relat clínic, psicoanàlisi, marxisme i poesia barroca es barregen per abocar-nos de cap a un *trip* al·lucinatori a l'alçada del millor antidepressiu.

Droga de disseny per emmascarar el buit del jo i la pèrdua de sentit, i per dissimular que, avui en dia, la major part dels estats depressius deriven més de factors econòmics que mentals.

I és que al fons del problema de la depressió, hi ha el mateix problema del teatre: la impossibilitat de distingir entre realitat i deliri, entre versemblança i veritat. Què és viscut i què és fingit? Què és propi i què implantat? Què és la vida? Un frenesí?

L'exploració dels espais limítrofs del jo és recurrent en aquesta edició del TNT, amb més presència de solos que mai. Si, com ens recorda en Quim Bigas, el solo és un format que floreix en temps de precarietat, aquesta florida ve acompanyada d'un intens qüestionament polític del jo i els seus malestars davant del món: *Soy un baile* de Rosa Romero, *Flip* de Marta Izquierdo o *Mourn babymourn* de Katerina Andreou són altres manifestacions d'un mateix anhel de fer front a la paràlisi i plantar-li cara.

Direcció i dramaturgia: Núria Corominas Pérez

Intèrprets: Núria Corominas Pérez, Frances Ribes, Daniel Ruiz i Joel Beltrán

Assistència a la direcció: Frances Ribes

Composició musical: DAFT KANT, Frances Ribes Renshaw i Núria Corominas

Disseny d'Il·luminació: Ana Rovira

Coordinació tècnica i tècnica de so: Sofia Martori

Disseny de vestuari i construcció d'utilatge: Marian Brea

Confecció de vestuari i escenografia: Cosidores de Salt

Producció: Rita Capella i Margarit i Núria Corominas Pérez

Una coproducció amb Festival TNT - Terrassa Noves Tendències i Canal de Salt - Centre de Creació d'Arts Escèniques

Amb el suport d'Espai Nyam nyam, Beca Barcelona Crea i Nau Ivanow

ROKATEI (LA CABANA DE LES SIS CANÇONS)

PARK KEITO

RESIDENT

ESTRENA

DV 27 DE SETEMBRE

LA FACT | FACTORIA CULTURAL DE TERRASSA

50 MIN.

CATALÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

©Tristán Pérez-Martín

El duo format per Kotomi Nishiwaki i Miquel Casaponsa emprèn una nova aventura de traducció i translació escènica a partir d'una sèrie de poemes *tanka* escrits fa cinquanta anys per Takahide Nishiwaki, l'avi de la Kotomi, mentre viatjava pel Japó. El *tanka* és una forma tradicional de la poesia japonesa, constituïda per cinc versos, on s'evocuen impressions breus i reflexions atemporals que parlen del caràcter efímer de l'ésser humà i de la seva connexió emocional amb la natura. De fet, els haiku van néixer com una paròdia d'aquest sentimentalisme exagerat, que a la vegada fa que els *tanka* puguin arribar a ser extremadament íntims.

I, tanmateix, les paraules sempre amaguen més del que diuen. Amb *Rokatei (La cabana de les sis cançons)*, Park Keito es proposa un viatge al·legòric a través dels escenaris descrits per l'avi de la Kotomi, els poemes del qual apareixen com instantànies que cal revelar. Viatjar enrere en el temps a través de la imaginació també comporta, en certa mesura, fer un salt endavant: preguntar-nos com es veien determinats paisatges o com es vivien certes

emocions fa cinquanta anys ens retorna la pregunta de com els veurem o viurem en el futur. Seguirem fent servir les mateixes paraules? Voldran dir el mateix que avui? Quines noves maneres d'imaginar caldrà inventar per seguir creuant el pont entre la realitat i la ficció?

Aquestes preguntes guien el desenvolupament d'aquest projecte, resident al TNT d'enguany, que es proposa traduir la mètrica i l'ambigüitat dels poemes en japonès al so, al cos, als objectes i a l'espai, tot buscant ponts utòpics i claus de lectura per projectar el significat obert dels *tanka* a un dispositiu escènic que convidi a assumir un ritme pausat de contemplació. Al cap i a la fi, la concepció lineal del temps és una ficció occidental que no té gaire a veure amb la temporalitat cíclica de la cultura japonesa: una cultura plena d'esperits que ens recorda que, des de les coves prehistòriques fins als DJs, pot ser que no hagi canviat res. O dit d'una altra manera, el poema no canvia, però nosaltres sí, i és en la nostra impermanència on cal buscar el misteri.

Idea, creació i interpretació: Park Keito

Text: Takahide Nishiwaki i Kotomi Nishiwaki

Creació sonora i música: Miquel Casaponsa

Disseny d'il·luminació i direcció tècnica: Ivan Cascón

Disseny de vestuari: Andrea Otín

Escenografia: Park Keito

Suport a la dramaturgia: Quim Pujol

Mirada externa: Joao Lima

Tècnica i espai sonor: Rodrigo Rammsy

Una coproducció del Festival TNT i Mercat de les Flors

En col·laboració amb La Caldera i CRA'P

ORELLES VOLADORES

NILO GALLEGO

RESIDENT

ESTRENA

DV 27 DE SETEMBRE
DS 28 DE SETEMBRE
DG 29 DE SETEMBRE

60 MIN.
CASTELLÀ

Si mai heu tocat en un grup de música, sabeu que els percussionistes són, de lluny, els més soferts. Després d'anys carregant i descarregant bateries, bidons, olles, tubs i tota mena d'objectes que només tenen en comú el fet de no poder-se transportar còmodament penjats del braç, Nilo Gallego ha anat alimentant el desig de desfer-se de tots aquests pesos i endinsar-se cada cop més en l'escolta i l'atenció del que passa al seu entorn.

“Tot el que fem és música”, deia John Cage, i en Nilo hi podria afegir que el cos en si mateix n'és l'instrument. I no només perquè puguem fer ritmes amb les mans o amb els peus, sinó perquè el simple fet d'escoltar (quin misteri, escoltar!) és una cosa que fem amb el cos. *Orelles voladores* és un concert de percussió on en Nilo no toca físicament cap instrument, sinó que ens proposa que formem una orquestra de percussió exclusivament amb els nostres tímpanes, amb l'escolta com a baqueta.

Cada canvi en la història de la música ens ha ensenyat noves maneres d'escoltar. Amb el jazz, vam descobrir que una bateria sonava diferent si la tocàvem amb una maça o amb un pinzell. Amb l'edició digital, hem après a discernir sons que havíem educat al nostre cervell per ignorar. A *Orelles voladores*, en Nilo es deixa travessar per la seva experiència com a percussionista i sonidista, i ens proposa de buscar un nou solfeig i un nou sentit de l'afinació, des d'una senzillesa i una honestat extremes. Perquè cada so que ens arriba a les orelles, rebotat i filtrat per tots els materials amb què ha anat topant, ens explica una història; una història que anem aprenent a ignorar amb els anys, i que aquesta peça ens convida a recuperar.

Després del taller familiar que va fer l'any passat al TNT, en Nilo enguany és resident i plasma les seves vivències i reflexions en aquesta peça que no només ens convida a escoltar d'una altra manera, sinó que també es demana què vol dir ser intèrpret, com també ho fan *Un cos sense talent* de Monte Isla, *Spooky* de María Jurado o *Alphabet* d'Alberto Cortés.

Creació i interpretació: Nilo Gallego

Coordinació psicotècnica: Chus Domínguez

Suport en l'escriptura: Alex Reynolds

Acompanyament: Billie y Anouk, Sofia Asencio, Tomás Aragay, Elena Cordoba, Paulina Chamorro, Ruben Ramos, Noela Covelo, Marta Echaves, Monica Munt, Bea Fernandez, Anna Bohigas, Luz Prado, Ariadna Rodriguez, Iñaki Alvarez, Cecilia Molano, Pol Clusella, Marion Betriu, Jesús Muñoz, Norberto Llopis, La Montaña Sónica i Un Coro Amateur.

Agraïments: Joan Queralt, Alcira Padín, Iván Perez, Sara Serrano, Noe Astruga i Semolina Tomic.

Coproducció: Festival TNT

Residències i suport: Espai nyamnyam, El Consulado Fonteta, Festival TNT, Espacio Los Barros, La Poderosa i L'Estruch.

SPOOKY

MARÍA JURADO

DV 27 DE SETEMBRE

EL CORRALITO

CASTELLÀ

Direcció: María Jurado + Creació conjunta amb tot l'equip

Cocreació: Macarena Bielski López

Interpretació: María Jurado i Macarena Bielski

Espai sonor i composició musical: Nina Emocional

Disseny d'il·luminació i espai escènic: David Corral

Disseny i creació visual: Manuel Pita-Romero

Disseny de vestuari: 3formas

Producció: María Jurado i David Corral.

Acompanyament artístic: María Jeréz

Coproducció: Antic Teatre - Barcelona

Suport de residències artístiques: Graner - Barcelona; Réplika Teatro - Madrid; TenerifeLAV - Tenerife; Corralito CCA - Terrassa; Festival TNT - Terrassa; L'Estruch - Sabadell.

Agraïments: A Maca, Nina, David, Manu, Irene y María Jeréz, per la confiança i el treball. A Roberto Fratini. A Guillem Jiménez. A la família de Réplika Teatre.

El Corralito CCA es dedica a donar suport a creadores emergents de Terrassa des de l'any 2015. La voluntat: oferir un espai a joves artistes que encara no saben (o escullen no saber) exactament cap a on van. Treballant des de l'autogestió i l'economia circular, El Corralito vol ser una casella de sortida, o una d'aquelles que permeten avançar més que allò que el dau indica.

La col·laboració amb el TNT es va iniciar el 2020, i acompanya anualment entre dos i tres processos creatius que seran mostrats en el marc del festival. La selecció té tres criteris: u, que siguin peces de creadores amb poca trajectòria —tornant a la idea del dau. Dos, que siguin projectes en creixement, que puguin treure profit de la residència d'estiu a El Corralito. I tres, que siguin sensibles a les urgències temàtiques o metodològiques que d'una manera o altra uneixen les propostes de cada edició del TNT.

Aquest any, hi ha hagut dos projectes seleccionats. *Mucha mierda* és un projecte sobre el qual és millor no dir res, perquè la seva creadora vol jugar justament amb l'anonimat. I no amb un anonimat

MUCHA MIERDA

ELENA CARVAJAL

DS 28 DE SETEMBRE

EL CORRALITO

CASTELLÀ

©Émile Barret

Creació i interpretació: Elena Carvajal

Acompanyament: Fran Martínez i Rosana S. Rufete

Disseny d'il·luminació: Laura Iturralde

Escenografia: Neus Masdeu i Elena Carvajal

qualsevol. Si heu hagut de fer mai d'arbre en una obra de teatre entendreu perfectament de què parlem. La creadora d'aquest espectacle se n'ha fet un fart, de fer d'arbre. I potser mentre Romeu i Julieta es juraven amor etern acaparant totes les mirades, l'hagueu vist al fons sense gairebé ni adonar-vos-en, fent de bedoll, o de panerola, o de comandament a distància. Perquè potser els papers més invisibles són també els més divertits.

A *Spooky*, María Jurado també lluita contra el jo, però en comptes d'ubicar-se fora de camp es planta davant de la càmera per donar cos a una pel·lícula escènica d'estètica handmade que demostra que cal ben poc per trobar-se en l'atmosfera hipnòtica d'un *giallo*. Res és explícit, i per tant és la nostra mirada qui omple els buits. A través d'una creació col·lectiva on espai, il·luminació, so i visuals van de bracet, ens situem en una mena de plató mental (un *mind set*) on conflueixen projeccions i confusions sobre la identitat i l'individu. Al capdavall, quina necessitat tenim de muntar-nos pel·lícules per entendre les coses?

ANALPHABET

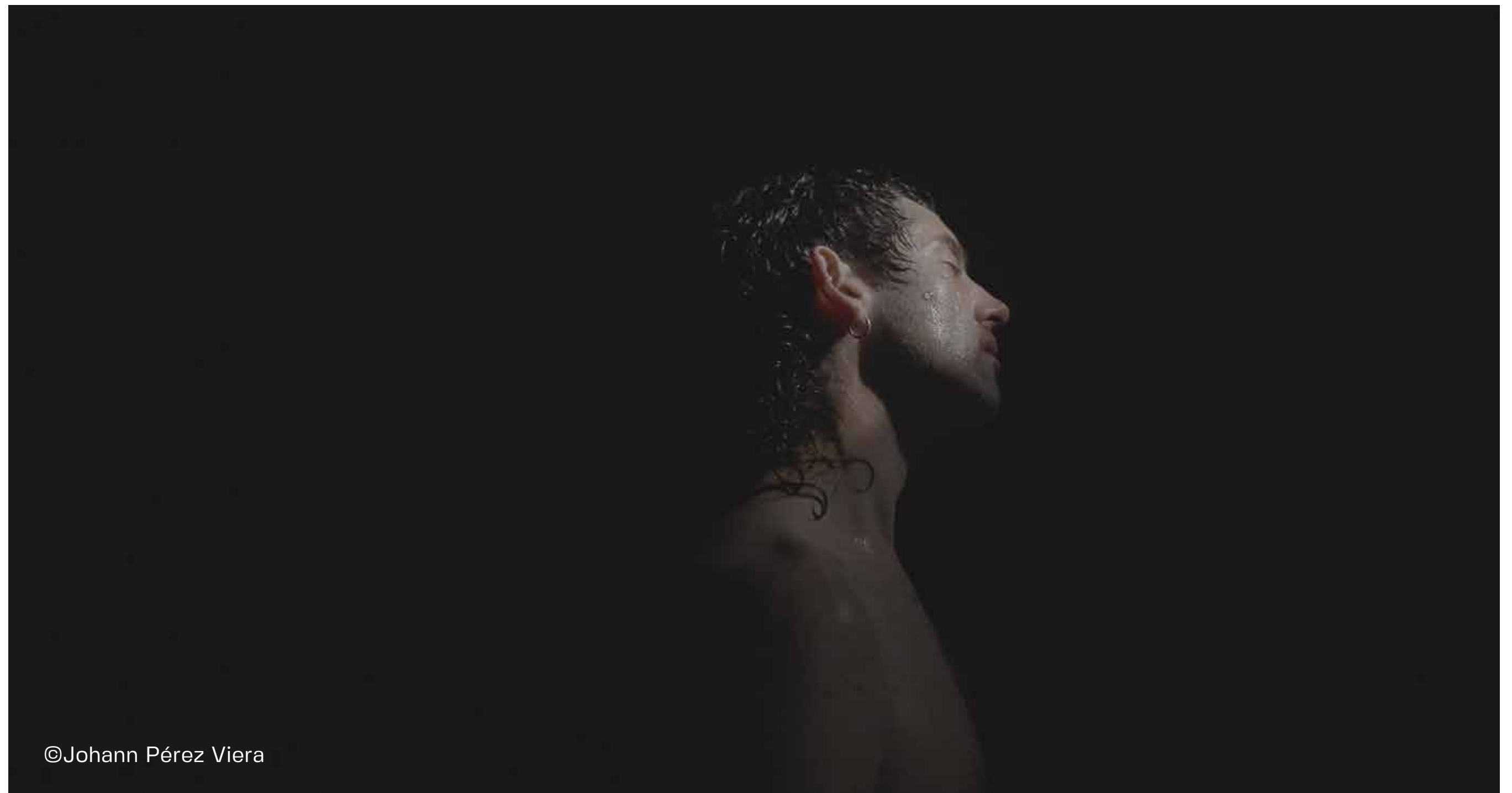
ALBERTO CORTÉS

RESIDENT

ESTRENA

DV 27 DE SETEMBRE
TEATRE ALEGRIA

70 MIN.
CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

©Johann Pérez Viera

Només Alberto Cortés pot reunir en una mateixa peça les platges andaluses i els boscos del romanticisme alemany i fer-nos veure com els arbres pintats per Friedrich amaguen milers de cossos que hi fan cruising. Tots els paisatges naturals estan plens de parelles que els han contemplat, que hi han discutit, plorat o follat. O, com diu l'Alberto, "el paisatge és un ring de boxa on passen moltes coses amb l'amor". Aquesta és la premissa d'*Analphabet*, que l'Alberto explica que és un fantasma que s'apareix a les parelles que estan tristes en un lloc de gran bellesa. Però qui són els fantasmes?

La creació d'*Analphabet*, que s'ha gestat en residència al TNT, neix de la necessitat de sanar el cos maltractat després d'una ruptura sentimental, una ruptura que deixa rere seu una ferida que segurament tingui molt a veure amb la construcció de la parella com a artefacte. Es parla poc de les ombres i abusos presents a les relacions intragènere, potser tan poc com de les condicions d'autoexplotació i sacrifici de la salut que envolten la feina dels creadors escènics.

Ambdues crisis conflueixen a *Analphabet*: la de l'Alberto com a amant i la de l'Alberto com a intèrpret, amb la seva relació romàntica amb el públic. No ens esperem, doncs, ser novament objecte del festeig vaporós i embriagador amb què ens obsequiava a *One night at the golden bar* (TNT 2022). En aquest cas, la vulnerabilitat, la melancolia i el turment es troben en una escena més sòbria que mai, on la poesia guanya molt de pes i marca el ritme de l'espectacle.

Acompanyat pel violí de Luz Prado, l'Alberto és tan hàbil parant trampes poètiques com fent del dol un acte radiant. Tal com Katerina Andreou, Rosa Romero, Núria Corominas o Gaya de Medeiros despleguen diferents estratègies per conjurar el dolor, l'Alberto sap capgirar les paraules per retornar al paisatge tota la bellesa i la vitalitat que el record dolorós li hagi pogut furta. Una aposta per l'austeritat escènica que ressona també amb *La luz de un lago* de El Conde de Torrefiel.

Concepte, dramaturgia, textos, direcció i interpretació: Alberto Cortés

Violí i converses: Luz Prado

Il·luminació: Benito Jiménez

So: Pablo Contreras

Gravacions de piano: César Barco

Espai escènic: Víctor Colmenero

Vestuari: Gloria Trenado

Mirada externa: Mónica Valenciano

Producció: El Mandaíto

Coproducció: Festival TNT, Conde Duque, Fitei, Fundación Joan Brossa, FIT

Col·laboradors: Azala, Graner, Goethe-Institut Madrid, Escenas Patrimonio, Festival de Otoño i Junta de Andalucía

QUEIXA [ROMA O MORTE]

BRIGITTE VASALLO

DS 28 DE SETEMBRE
I A LA TARDA/VESPRE

NAU ALBIÑANA RIBAS

80 MIN.
CATALÀ

Diuen que hi va haver una època en què la península ibèrica era tan boscosa que un esquirol hauria pogut anar des dels Pirineus fins a Cadis saltant de branca en branca. Per a Brigitte Vasallo, escriptora, investigadora i agitadora cultural, la desertificació d'Espanya és inseparable de les polítiques que han provocat la despoblació del camp, la destrucció de la vida rural i l'empobriment dels milions de persones que es van veure obligades a emigrar a les ciutats durant el franquisme.

Queixa forma part del nou projecte de recerca de la Vasallo, a través del qual es proposa recuperar la memòria dels fills i filles d'aquella gran migració i construir una genealogia que no passi per les lògiques de l'alteritat. Ho fa amb la simplicitat i la contundència que la caracteritzen, tot reivindicant el format de conferència escènica per prestar-se a una mena d'escriptura parlada o de literatura oral. Per transmetre les històries d'una generació que fou titllada d'ignorant i analfabeta, cal fugir de la pàgina escrita. La paraula que la Vasallo entona se situa a l'espai públic i en veu ben alta.

El seu relat explica una contrahistòria d'Espanya: des de la Reconquesta genocida fins als negocis bruts dels Güell, o des de les polítiques de gènere del franquisme fins als museus de la immigració, l'artista ressalta que l'empobriment del camp va suposar la destrucció planificada de tot un món, d'una manera pròpia i valenta d'existir. A *Simbi en aigües astronòmiques*, Inés-Sybille Vooduness assaja una forma radical d'entendre la diàspora des de la distància geogràfica, mentre la Vasallo dibuixa el paisatge efímer (traçat amb aigua i amb guix) d'una diàspora que ens és molt més propera i que no té tant a veure amb l'espai com amb un món on no podem tornar.

“Ens mereixem bellesa”, insisteix la Vasallo. Bellesa i comunitat. Per això aquesta *Queixa* vol ser, sobretot, com un conte explicat en veu alta, que en aquesta ocasió s'adaptarà específicament a Terrassa. Tal com Selva coragem de Teatro do Frio ens anima a construir un sentit col·lectiu del coratge, *Queixa* ofereix també l'espai d'una trobada per reimaginar qui hem estat, qui som i qui podem arribar a ser.

Creació, dramaturgia, textualitat i interpretació: Brigitte Vasallo
Direcció: Gena Baamonde-Mullerona

Amb el suport de Colectivo RPM - Residencias Artísticas e Proxectos Magnéticos en col·laboració amb la Xunta de Galicia; de l'ICUB - Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona; de l'Institut Ramon Llull; i de la Real Academia de España en Roma.

LA OPERACIÓN

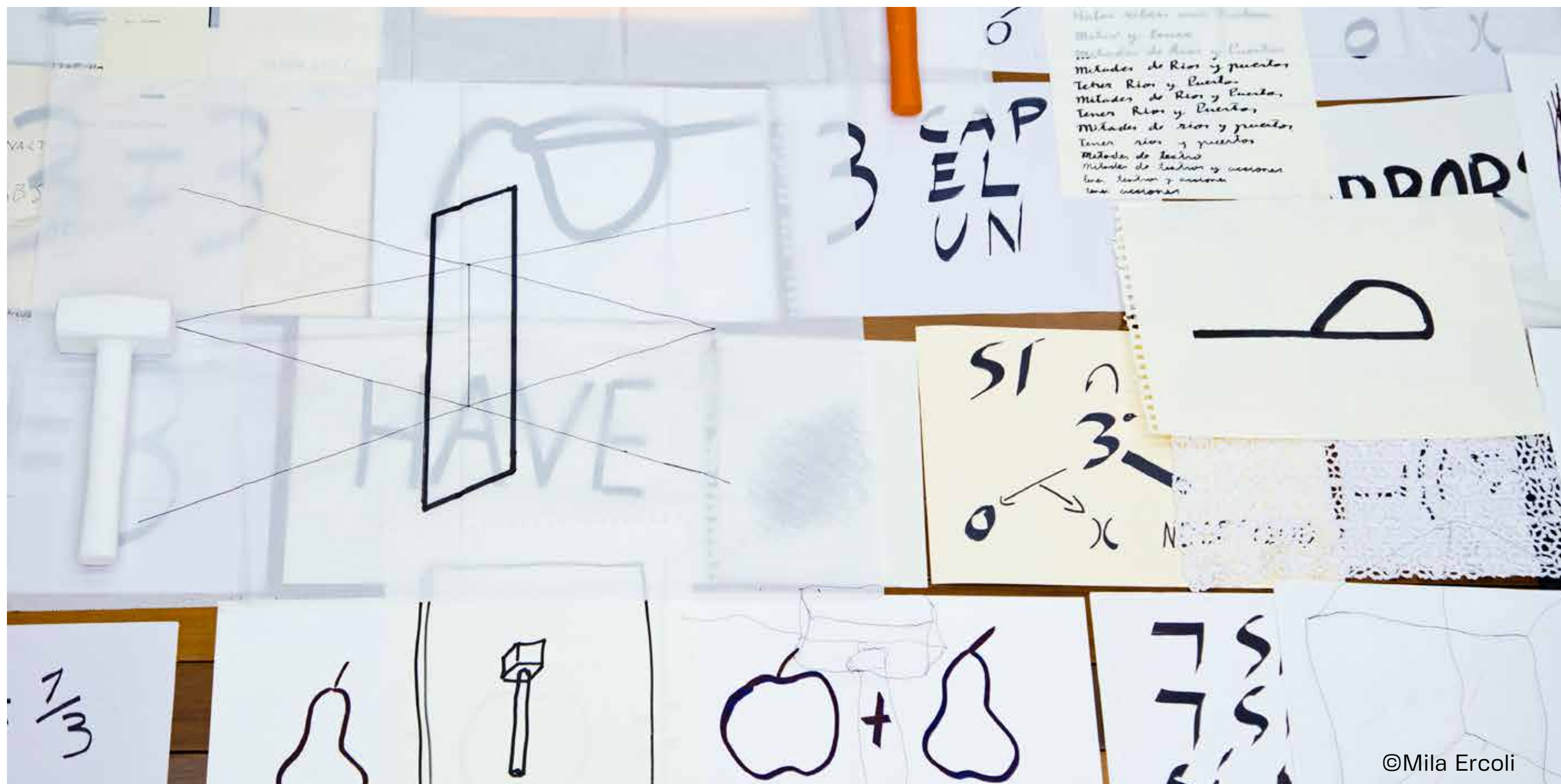
NORBERTO LLOPIS SEGARRA

RESIDENT

ESTRENA

DS 28 DE SETEMBRE
ESCAC - PLATÓ 3

60 MIN.
CATALÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

Mig filòsof i mig coreògraf de les paraules, Norberto Llopis Segarra és un *performer* centàuric que fa temps que interroga els límits de l'escena i del fet teatral. Al TNT 2022 ens va fer ballar el cap com una baldufa amb *La doble sesión*, una peça paradoxal i hilarant que demostrava que el temps pot ser més enganyós que una cinta de Moebius, diguin el que diguin els rellotgers. Fruit de la seva residència al TNT d'enguany, ens convida un cop més a entendre el llenguatge i l'escena com un conjunt d'operacions desestructurants.

Una operació pot ser quirúrgica, militar, financera, matemàtica o lingüística, però també artística, i entendre una operació en sentit artístic pot voler dir intervenir en una determinada manera de mirar. O potser vulgui dir tot el contrari: mirar una determinada manera d'intervenir. O amanerar una mirada. O determinar una intervenció perquè pugui ser mirada. O tot el contrari. La realitat no és rígida, i el llenguatge és el ciment que la manté unida. O tot el contrari: el llenguatge és la millor manera de dissoldre-la. De desfer-la

com un terròs de sucre. I qui millor que Gertrude Stein per fer anar així les paraules. Una operació és una operació.

Gertrude Stein és la figura central d'aquesta peça, on el text agafa molta importància, no com a obra escrita sinó com a joguina, com a excusa per saltar constantment del sentit a la forma, del so al significat. "Repetiré coses", avança en Norberto. I és que la repetició és un dels superpoders d'aquesta autora, des d'una actitud enjogassada i infantil que es trasllada als seus poemes. No es tracta de fer res, sinó d'anar fent. I veure on ens porta.

Aquesta actitud neix d'una reflexió sobre el gènere que també trobem en peces com *Pai para jantar* de Gaya de Medeiros o *Range in between* de Jou Serra: el gènere com un sistema operatiu (mai més ben dit) que també afecta la nostra manera d'apropar-nos a l'art i al teatre. I si la presència és una idea masculina? I si el concepte d'acció és un gest patriarcal? Des d'on podem canviar la nostra manera de percebre?

Operacions Diverses: Norberto Llopis Segarra

Dispositiu i Vestuari: Jorge Dutor

Disseny de Llums: Conchita Pons Valcárcel

Fotografia i Vídeo: Mila Ercoli

Assistència Artística: Jorge Dutor

Producció: Gràcies a la producció de l'Ajuntament de València i la coproducció de les residències de creació del Festival TNT (Terrassa), CondeDuque (Madrid), Espai Nyam Nyam (Mieres/Girona), Espai La Granja (Burjassot) i TEM (València).

Per a la seva fase d'investigació, LA OPERACIÓN ha gaudit d'un període de recerca gràcies a les beques modalitat investigació del Graner (Barcelona), la Beca Barcelona Crea 2023, Fons modalitat Residència de l'Institut Valencià de Cultura 2023 (València), i la Beca Crucero entre RPM (Galícia) i Graner (Barcelona).

FLIP

MARTA IZQUIERDO

DS 28 DE SETEMBRE

DG 29 DE SETEMBRE

DIVERSOS ESPAIS

50 MIN.

SENSE TEXT

GRATUÏT

Als Jocs Olímpics d'Hivern de 1998, la patinadora artística Surya Bonaly va assolir una fita històrica: fer un salt mortal enrere i aterrar amb un sol peu. Aquesta figura està prohibida en les competicions professionals de patinatge artístic per l'elevat perill que representa, i també és la inspiració per aquest solo que la coreògrafa Marta Izquierdo presenta a l'espai públic, interpretat per Éric Martin, un dels seus col·laboradors més fidels, i amb qui comparteix una passió: el patinatge. Si per a la Marta els patins van ser una via de fugida i llibertat durant els seus anys de joventut a Carabanchel, per a l'Éric anaven lligats a una carrera esportiva d'alt nivell que va quedar bruscamment trucada després d'una greu lesió.

Curiosa per natura, a la Marta li agrada explorar les diferents capes vitals de les persones amb qui balla, i no entén els cossos com instruments, sinó com persones carregades d'experiències, somnis i pors. Totes aquestes capes conflueixen a *Flip*, una peça sorprenent que barreja codis de commedia dell'arte, dansa contemporània, teatre i esport, i que

ens acosta a la personalitat de l'Éric mentre balla sobre patins: un ballarí excepcional i rar que, amb gairebé seixanta anys, conserva l'energia juvenil i una sensibilitat molt especial.

A partir dels elements autobiogràfics que es donen cita a la peça, la Marta entén *Flip* com un salt enrere metafòric que ens desplaça en el temps, i que acaba parlant d'un tema tan universal com la por: des de la por a fer un salt mortal i lesionar-se fins a la por al pas del temps. En un moment en què la por i la vulnerabilitat s'han convertit en una arma dels partits d'extrema dreta, és més necessari que mai recordar que la por i el desig sempre han estat íntimament lligats, i que la por no té per què convertir-se en paràlisi.

Flip, com *Analphabet* d'Alberto Cortés, ens recorda que de vegades el que més estimem és el que més mal ens pot fer. Però també ens anima a estimar sense fissures, bojament i sense por, i a fer de l'atreviment i la complicitat un poder compartit.

Coreografia: Marta Izquierdo Muñoz

Intèrpret: Éric Martin

Vestuari: François Blaizot

Composició musical, creació so: Benoist Bouvot

Consells per a l'espai públic: Pierre Pilatte (cie 1Watt)

Regidoria i so: Géraldine Belin

Distribució internacional: Àngels Queralt - DOC ART

Producció: [lodudo] producció

Coproducció: L'Usine CNAREP Tournefeuille/Toulouse Métropole; L'Atelline, scène conventionnée d'intérêt national Art & Création; Centro de Cultura Contemporànea Condeduque (Madrid). Residències artístiques: Collège – Conseil Départemental de l'Aveyron; Collège de Carladez de Mur-de-Barrez.

Aquest projecte és guanyador 2024 del dispositiu SACD/Autors d'Espais. Està etiquetat com a Olimpíada Cultural - Jocs de París 2024, rep el suport de la DRAJES Occitània / FDVA com a projecte innovador i es beneficia del FONDOC.

Suport: [lodudo] producció està subvencionada per la DRAC Occitanie – Ministeri de la Cultura. També rep l'ajuda del Consell Regional d'Occitanie en el marc del suport al desenvolupament artístic, així com del Consell Departamental d'Haute Garonne i de la DRAJES Occitanie – Fons de Desenvolupament de la Vida Associativa – en ajuda al funcionament d'associacions culturals.

PLATEA

TRIPAK

DS 28 DE SETEMBRE
ESCAC - PLATÓ 1

75 MIN.
CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)

En un dels minuts més foscos de la tragèdia de *Macbeth*, Shakespeare descriu la vida com un “banc de sorra temporal”, un pur accident geogràfic que emergeix en un mar inabastable on el passat i el futur es perden a l’infinit. Als marenys i aiguamolls del temps, on les ones arrossegueu branques, petxines i esquelets, és on més visibles es fan les ombres i els fantasmes, navegants a la deriva d’un llimb situat entre vides. I allò que anomenem present, amb totes les seves presses, angoixes i il·lusions, potser no és més que els pampallugueigs que fan els morts des del mar infinit del temps.

El col·lectiu basc Tripak (que en euskera vol dir “entranyes”) ens convida a endinsar-nos en la irrealitat d’aquest llimb remot, un espai limítrof on el cos apareix i desapareix, mor i ressuscita, s’encarna i es descompon. Amb un peu al teatre físic i un altre a les belles arts, les Tripak conjuren Rodoreda, Vermeer i Wagner en un sol imaginari, un somni atàvic on les vides passades de diversos personatges coincideixen sota l’esguard d’un mestre de cerimònies diví cansat de tant d’esforç

per mantenir en marxa el món que ell mateix ha creat. “Si Déu existeix, ara mateix està esgotat, explotadíssim”, ens diu l’Andrea Berbois, intèrpret de la peça i encarregada, juntament amb Garazi Navas, de crear l’atmosfera musical de la proposta, inspirada en els sons del mar i en la persistència obcecada de les ones.

Un fil subtil de poesia visual llisca entre els diferents elements de la peça, des de l’espurneig platejat dels peixos a les plates d’argent, i dels reflexos d’aquestes plates a la platea del teatre, on també nosaltres, espectadores, complim fidelment el rol d’esperar en un llimb indefinit que la nostra vida s’aturi un moment per donar-li pas a una altra, fins que també aquesta s’extingeixi i puguem recuperar el nostre present, el nostre personatge.

Platea ens situa en un espai metafòric que relativitza les nostres preocupacions més individuals i les posa en perspectiva, sense renunciar al sentit de l’humor, la tendresa i la lleugeresa per fer-nos partícips d’una ficció compartida.

Idea, textos, dramaturgia i disseny visual: Natalia Suarez, Marina Suarez, Andrea Berbois i Maite Mugerza

Intèrprets: Natalia Suarez, Marina Suarez, Andrea Berbois, Maite Mugerza i Garazi Navas

Mirada externa: Mayi Martiarena

Música en directe: Andrea Berbois i Garazi Navas

Ajudants d’escenografia: HAIEK Koop

Disseny de llums: Inga Cerro

Distribució: Tripak

Fotos: Arriguri

Amb la col·laboració de DINAMOA, Eremuak, S’ALA spazio per artist*, Bulegoa z/b, AZALA, GaraiOn, Arropaineko Arragua, BARATZA Aretoa, Tabakalera, L’animal a l’esquena.

UN COS SENSE TALENT

MONTE ISLA

COPRODUCCIÓ

DS 28 DE SETEMBRE

TEATRE ALEGRIA

65 MIN.

Carregat de trastos fins al capdamunt, arrossegant un ofici mil·lenari de poble en poble i de plaça en plaça, aixecant i desmuntant cada dia retaules efímers, sumant lentament quilòmetres a un viatge cap enllac. Monte Isla, que el TNT 2022 entomaven el repte d'encabir un paisatge dins del teatre, aposten ara per entaforar tot el que es pugui en una furgoneta i dediquen la seva nova creació a la figura del titellaire: un constructor obstinat de ficcions en un món que no les demana, un venedor de fum en temps d'aires condicionats, un cos invisible que carrega sobre les seves espatlles el pes simultani de la precarietat i la tradició.

Cordeu-vos el cinturó i prepareu-vos per un dels espectacles més fecals que potser haureu vist darrerament. *Un cos sense talent* és un desplegament d'humor indigest i metàfores cruels sobre com sobreviuen les artistes, vomitant confeti i ballant en un camp minat. El mal de panxa i la defecació oficien com a mestres de cerimònies d'un joc de teatre dins del teatre, on la roda de hàmbster a què es veuen abocades moltes artistes queda poèticament equiparada

amb un cargolament dels budells. Alguna cosa fa pudor a Dinamarca.

Es podria pensar que Monte Isla, amb la seva preocupació per la creació d'imatges escèniques memorables (que ja guiava la seva *Trilogia del Paisatge*), està prenent el camí invers que El Conde de Torrefiel, els quals, amb *La luz de un lago*, han decidit apostar per la sobrietat i el refús de la visualitat en un món saturat d'imatges. En realitat, *Un cos sense talent* parteix del mateix diagnòstic, i l'explosió visual a què ens conviden recorda més a la d'aquells comensals sobrenodrits dels Monty Python. Rere la il·lusió del teatre i l'entreteniment, ens sotja el fantasma del *burnout*. It's a kind of magic.

Amb aquesta reflexió sobre les condicions existencials de l'artista i el pacte tàcit amb el públic que el manté en l'ombra i l'anonimat, Monte Isla s'uneixen a una preocupació de què també es fan ressò propostes tan diferents com *Un xai ha creuat el desert* de Núria Corominas, *Analphabet* d'Alberto Cortés o *Mucha mierda* d'Elena Carvajal.

Idea i creació: Monte Isla

Direcció i dramaturgia: Andrea Pellejero, Adrià Girona

Interpretació: Andreu Martínez

Direcció tècnica i maquinària: Roberto Baldinelli

Disseny de la il·luminació: Gabriela Bianchi

Disseny del so: Uriel Ireland, Adrià Girona

Disseny de l'escenografia: Marta Lofi, Monte Isla

Construcció: Miquel Grima, Marta Lofi

Vestuari i espai escènic: Marta Lofi

Enginyer d'artefactes lumínics: José Luis Salmerón (Cube Peak)

Producció executiva: Rut Girona

Administració, comunicació i distribució: Monte Isla

Agraïments: David Marin, Carlota Grau, Neus Masdeu, Pep Arumí, Tanya Beyeler, Heartbreak Hotel, Lisandro Marquez, Pol Pare, Alejandro Santaflorientina, Lara Hereu, Sandra Bonillo, Serrucho, Mikolaj Bielski.

MOURN BABY MOURN

KATERINA ANDREOU - BARK

DS 28 DE SETEMBRE

TEATRE PRINCIPAL (ESCENARI)

55 MIN.

FRANCÈS (SOBRETÍTOLS EN CATALÀ)

©Claudia Pajewski

Un dels símptomes més desconcertants de la covid va ser la desaparició del gust i l'olfacte. Però potser encara fos més desconcertant la sobtada desaparició de paraules capaces d'expressar el que estàvem vivint. Al carrer, els grafitis udolaven missatges que ningú podia llegir, mentre el silenci s'apoderava de pistes de ball i aparcaments de tot el món, on el moviment extasiat dels cossos a ritme de subgreu deixava pas a la quietud i a la pols. “Davant l'estranya quotidianeïtat d'estar tot el dia sola”, confessa la Katerina, “vaig començar a sentir que no trobava les paraules adequades, que era incapaç de descriure el que em passava, i que era més gran que jo”.

Si el germen d'aquesta peça es troba en la pandèmia, la seva projecció va molt més enllà. Perquè quatre anys després del confinament que va paraitzar el món, sentim que ens segueixen faltant les paraules davant d'un món que ens bombardeja amb missatges d'angoixa, odi i impotència. A *Mourn Baby Mourn*, Katerina Andreou entoma el pes d'aquesta càrrega i el converteix en força. Entre blocs de ciment, la Katerina transforma el seu

cos en un catalitzador d'energies profundes, tot establint un diàleg constant amb un *scroll* infinit de paraules que s'integren dins del seu llenguatge coreogràfic i esdevenen un segon cos que es mou amb ella. La relació de la paraula amb el moviment és evident en aquesta proposta, així com la paràlisi, la incapacitat de moure's, esdevé la força principal que cal vèncer.

Una paràlisi que afecta tant el cos com la paraula, i no falten les picades d'ullet a les palmeres de Florida i a la viralitat espasmòdica del Tecktonik per recordar-nos que el nostre malestar no és individual sinó col·lectiu, i que potser el que més ens paraitza és haver perdut la confiança en un futur que ja pensem que mai arribarà.

L'aposta de la Katerina per combatre la paràlisi és el dol. El dol ens permet posar paraules a l'angoixa i fer-nos fortes per seguir endavant. Plantar cara a la indefensió i recordar que existim. Insistir en la nostra veu, en el nostre cos, en les nostres danses. Veniu a cantar amb nosaltres *mourn baby mourn*.

Concepte, performance: Katerina Andreou

So: Katerina Andreou i Cristian Sotomayor

Il·luminació / Espai: Yannick Fouassier

Text: Katerina Andreou

Mirada externa: Myrto Katsiki

Producció: BARK

Producció de la gira: Elodie Perrin

Una coproducció del Centre Chorégraphique National de Caen a Normandia com a part del dispositiu d'artistes associats; Les SUBS – lieu vivant d'expériences artistiques, Lyon; Pavillon ADC Genève; La Soufflerie de Rézé;

Rencontres Chorégraphiques Internationales de Seine-Saint-Denis; le CND Pantin; La Place de la Danse – CDCN Toulouse / Occitanie, com a part del dispositiu Accueil Studio; Centre chorégraphique national Montpellier – Occitanie / Direction Christian Rizzo; Centre Chorégraphique National d'Orléans; NEXT festival.

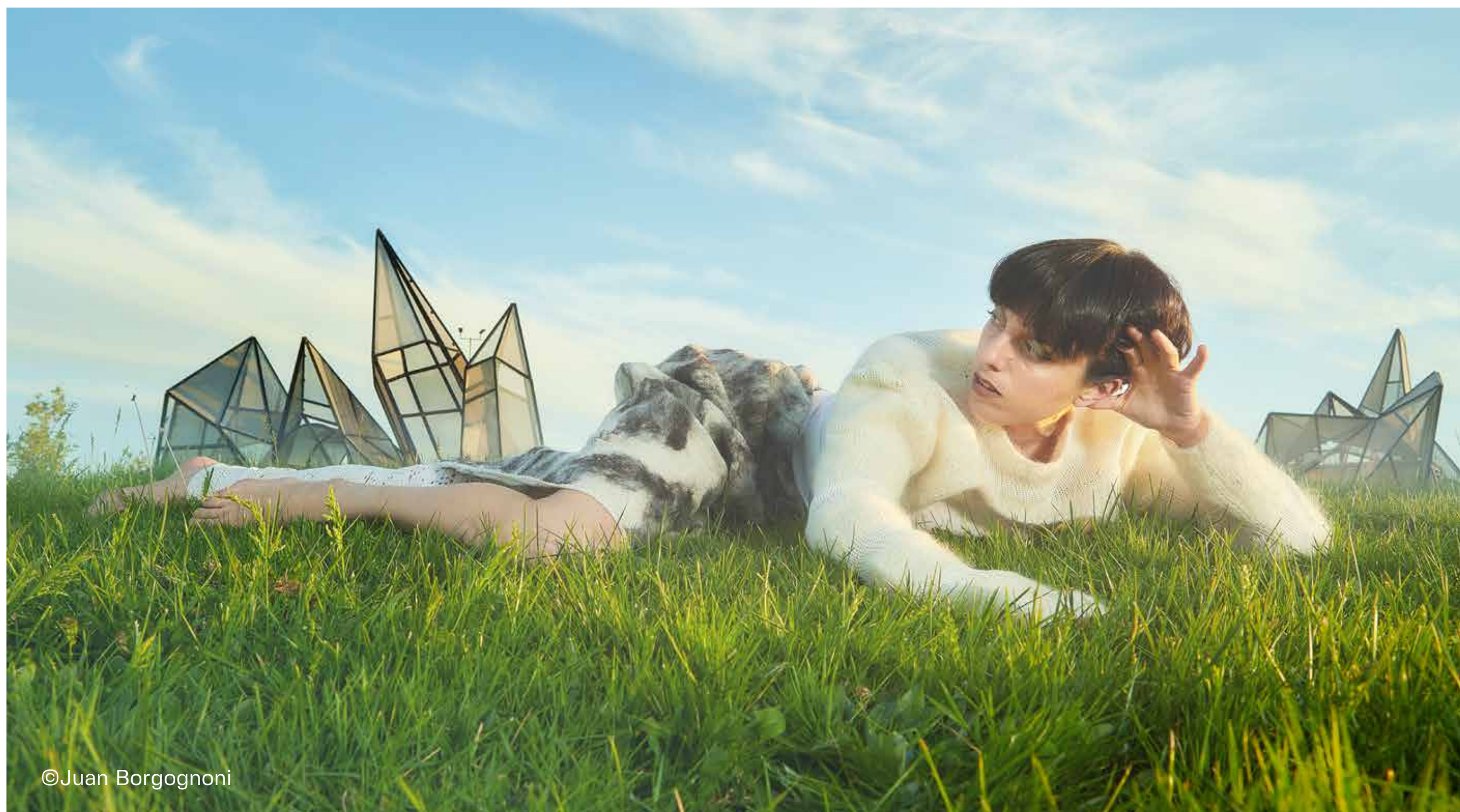
Amb el suport de la Direcció Regional d'Afers Culturals d'Île-de-France, Suport a l'experimentació: RAMDAM, UN CENTRE D'ART, BUDA Courtrai, CND Lyon.

REMEDIOS

LE PARODY

DG 29 DE SETEMBRE
PATI DE L'AJUNTAMENT

60 MIN.
GRATUÏT

©Juan Borgognoni

El TNT es reserva un espai per a la gresca i el sarau, amb el concert d'un grup tan juganer com Le Parody. Sole Parody, ànima del grup, es va fer famosa per la seva barreja desacomplexada de folklore andalús i electrònica, i per la profunditat d'unes veus que sembla que vinguin d'una altra dimensió. La Sole, nascuda a Màlaga, reivindica l'herència del folklore com a cant lligat a la terra i a la gent, i és així com ha anat evolucionant des de l'univers andalús fins al folklore de diferents parts del món, sense perdre les bases electròniques que li són característiques.

Le Parody fa un concert que alhora és un prellançament del seu nou disc, *Remedios*, i que compta amb la col·laboració de dos trompetistes. "Volia fer un disc molt pop", diu la Sole rient, "però tothom em diu que m'ha sortit molt friqui". Una de les obsessions que dona cos a *Remedios* és la preocupació per la fi del món, i sobretot una pregunta: quines celebracions seguirem fent quan s'acabi el món que coneixem? Com ens ho farem per seguir tenint les nostres festes?

Aquest concert contraapocalíptic és com un satèl·lit llançat per buscar el folklore del futur, per despertar els brins de festivitat que dormen a les escletxes del present i fer-los explotar com un castell de focs al cel del món que vindrà. D'entre aquests brins, la música de setmana santa ha estat especialment inspiradora per a la Sole. Tal com els instruments de banda militar segueixen sonant a les processons sense tenir ja res a veure amb la guerra, Le Parody converteix les melodies i sonoritats més tradicionals en la matèria prima d'un nou imaginari i d'una nova manera de relacionar-nos.

Les trompetes alliberen l'energia latent en les processons de setmana santa, i a la vegada evocuen els avisos previs a l'apocalipsi. Es tracta d'un concert amb molt de pulmó, pensat en clau intergeneracional i festiva. Juntament amb *MOAT III*, de Laia Estruch, *Remedios* forma part d'un TNT KIDS que enguany vol ser un espai de joc i celebració per a totes les edats.

Sole Parody: veu i electrònica
Frank Santiuste: trompeta
Ersilia Prosperì: trompeta

PREMSA

ESPAI DE PREMSA

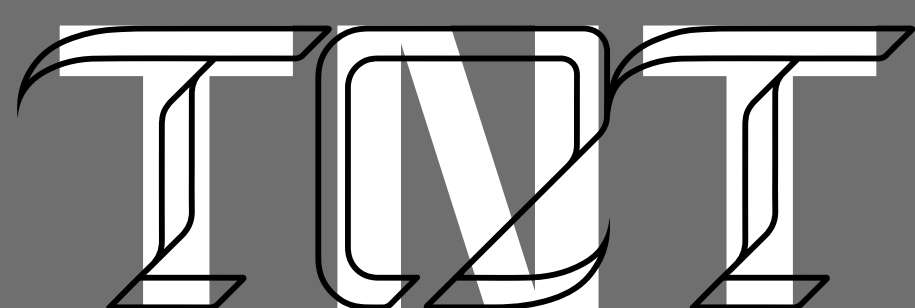

NOTA DE PREMSA

CONTACTE DE PREMSA (CÒSMICA)

comunicacio@tnt.cat

Terrassa
Noves
Tendències

www.tnt.cat

ORGANITZA:

AMB EL SUPORT DE:

